

Կարելի է, թերեւս, համաձայնել չի-
նովնիկների հետ, որոնք երկար մնար-
կումներից հետո որոշեցին, վերջա-
դես, հայկական բանակի ծնունդը համարել
1992 թվականի հունվարը: Պատմությունը,
ինչողևս ծըմառտուրյունը, կոնկրետ է եւ ըն-
դունում է միայն ըռափելի փաստերը, ավե-
լի սույզ՝ փաստարդութը: Իսկ այստեղ մենք
գործ ունենք հենց դասմական փաստարդի
հետ. դա հանրավելի միջոցով ընտրված նա-
խագահի հրամանագիրն է՝ 1992 թվականի
հունվարի 28-ին կանոնավոր բանակ ստեղ-
ծելու մասին: Ոչ մեկի մտով չի անցնում, ի-
հարկե, թե նախ եղել է հրամանագիրը, ա-
ղյա երկնից մանաճայի նման իջել է բանա-
կը: Դայկական բանակն արդեն գոյություն
ուներ: Եվ ինչողևս որ հարկն է, ծագումով
գույն ժողովրդական էր. Ֆիդայական, հայ-
դուկային կազմակորումները մինչ այդ ար-
դեն մարտական մկրտուրյուն էին սացել. Ե-
րասխում, Կամոյում, Ազատում, Մեղրիում,
Մոյրեգանին սահմանամերձ հարյուրավոր

կանգնած ոսերի վրա: Դեռ այն ժամանակ ինչողես Արցախի, այնողես էլ Դայաստանի Դանրադետության սահմանամերձ շրջանների խաղաղ հայ բնակչության դեմ իրականացվում էր ի սկավառ ահարեկչություն: Եզ արցախցիների դիմադրությունը կարելի էր համարել հակաահարեկչական գործողություն, իսկ այն ժամանակ մեր ժողովրդի վզին փարաբած դատերազմի հերոսներն էլ արդարեւ համարվում էին նրանք, ովքեր միջոցներ էին ստղծում ահարեկչության դեմ դայլարելու համար: Ի դեպ, եր ԽՄՀՍ Գերազույն խորհրդի քաջադարւուն ամբիոնից Բաֆվի եւ Սումգայիրի ջարդերը զնահասվեցին որմես ահարեկչություն, իրավաբան Միհայիլ Գորբաչյովը կտրականադես մերժեց այդ ժեմինը՝ անհերետ օրինակներ բերելով բաղաբական սղանություններ կատարած էստեների դրակտիկայից: Այսօրվա ԱՄՆ-ի նախագահի հայր Ջորջ Բուր Առաջինը նույնության այնին էլ չէր ընդունում այդ ժեմինը: Այն ժամանակ գործնական ընթացի մեջ էին

Նը: Այնուես որ, այսօգվա ՏԵՐՄԻՆԱԲՐԱՅՆ
ՔՅԱՄՔ ԱՐՏԱՀԱՅՏՎԱԾ, Վալերիի հակասի
ԲԵԿՅԱԿԱՆ ԳՈՐԾՈՂՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ԴՐՎԱԾ Է
ԳԻՏԱԿԱՆ ԻԻՄԻ ՎՐԱ: ՆՐԱ «ԳԻՆԱՑՈՒԺ-
ԾԱՌԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻց ԸՆԴՀԱՏԱԿԱՅԻՆՆԵՐ-
ՕԳՏՎՈՒՄ ԷԻՆ ՓԱԿԵԼՈՒ ԻԱՄԱՐ ԱԴՐԲԵՋԱ-
ՇԻՆԵՐԻ ԱՎԱՋԱԿԱՅԻՆ ԿԱԶՄԱՎՈՐՈՒՄՆԵՐ-
ԾԱՆԱՊԱՐԻԾ, ԻՆՉՈՒ ՆԱՅԻ ՊԱՏԵՐԱԳՄ-
ՍԿԳԲՆԱԿԱՆ ԵՐՋԱՆՈՒՄ Տողի, Քարինտակի Ե-
ԱՅԼ ԲՆԱԿԱՎԱՐԵՐԻ Ազատագրման ժամա-
ՆԱԿ:

Վալերին բաջատեղյակ էր սակրավորները բանածեւին, որոնք կյանքում միայն մեկ անգամ են սխալվում: Եվ հաճախ էր ինձ առողջությունը. «Ես միշտ հիւռում եմ այդ բանածեւները ամեն անգամ ուղեղիցս դուրս եմ մղութակ սակրավորի վախճանի մասին միտք»: Թեեւ իրաւում էր լինելով, իրաւում գիտեր, որ ջայլագույն բաղադրականությունն ինքնին վտանգավոր կատակ է: Մանավանդ որ՝ զբաղմությունը նա սակրավոր չէր, այլ գյուտարար, ուղարկած կատակ է փորձեր կատարելու: Այս

Եր դարձուել, որտեղ դայթուցիկ սարեւ էր հայ-
նազործում: Երազում էր Երկնի մասին, բայց
ուկորդներ էր սահմանում սուզալողի ասղա-
րեզում: Երազում էր թեևերի մասին, բայց ըն-
դունվեց միլիցիոներական քարծագույն դո-
րոց: Մայրը Տարակուտում էր, որ որդուն բոլո-
րովին չէր գայթակողում օդաչուական ծառա-
յությունը որդես այդողիսին: Եվ բոլորովին էլ
Պատահական չէր, որ բանաստեղծական հո-
գու ՏԵՐ ԵՐԻՍԱՍԱՐԴԸ, Երազելով Իկարի ծա-
կատագիրը, որուեց դառնալ... միլիցիոներ:
Միայն հետո, Վեցերորդ թե յորերորդ Վիրահա-
տությունից հետո, հիվանդանոցային մահճա-
կալին դառկած՝ նա խոստվանեց. «Չի կա-
րողանում հանգիս նայել, թե Արցախում
անձրեւից հետո բուսնող սնկերի նման ինչ-
դես են բազմանում աղրբեջանցի միլիցիո-
ներները: Ես հիանալի հասկանում էի, որ
խոսին այստեղ հանգում էր ալիեւյան Երկա-
րամյա ծրագրին, որի իրականացումն ամեն
ինչից բացի կախված էր նաև Պատահական

Էւրի Ասլանն

ԶՈՐԻ ԲԱԼԱՅՄԱՆ

կիլոմետրեր զգող տրամաներում: Եվ գուցե
թե ամենազլիսավորը Արցախի կազմակեր-
տած ընդհատակն էր, որ հեծում էր սաֆոն-
վականների, մութալիքովականների, դույա-
նիչկոյականների անսահմանափակ ասդա-
տակուրյուններից, որոնք շարադես դարեւս-
յին ժամի բողի տակ սղանում էին հայերին,
իրկիզում հայկական տները: Ավաղ, այսօր
Դարարացյան ճակատում գործողություննե-
րի մասնակիցների մարտական ստաժը հաշվ-
վում է ոչ թե սկսած մեր բանակի ծնունդից,
այլ՝ 1992 թվականի Վերջից:

Սինդեռ արդի տարեգիրներն ու ղատմա-
րանները նույնիսկ շատ լավ զիտեն, որ ա-
ռանց արցախյան ընդհատակայինների սի-
րանների մեջ չէին կարող դիմանալ (այո՛,
հենց դիմանալ) ոչ մինչ օգոստոսի դուրսը
Մոսկվայում, ոչ էլ մինչ սեպտեմբերին Հա-
յաստանի անկախության հոչակումը: Չափ-
ու մոռանում էին, ոմանք էլ չգիտեին, որ Ար-
ցախը ոչ այնան ցցափակման մեջ էր, որ-
իան դաշտանան, որ մինչեւ ատամները զին-
ված խորհրդային ներկին զորքերի վեց հա-
զար զինվորներ եւ տասնյակ հազար աղքե-
զանական օմնականներ, ենթարկվելով ոչ-
ք Մոսկվային, այլ Բաքվին, հայերի ցեղաս-
տանություն էին իրականացնում: Այդ են
հաստառում Սումգայիրը, Շուշին, Բագուն,
Կիրովաբադը, Գետաշենը, որոնք փասորեն
իսկական դասական ծետով կազմակերպված
իշլամական ահաբեկչություններ էին:

Այսօր, երբ աղրբեջանական խարոզությունը գործում է անընդհատ սպառազինական անվտանգության խորհրդի հոգած հոչակավոր քանածեւերը, հայերի բնական ցանկությունը ծեւակերպելով որպես «ագրեսիա», աշխարհում արդեն շատ հիշում, որ չորս երկա՞ր տարիներ, գրեթե այն տարին, որին տեսական դաշտազնը ֆաշիստական Գերմանիայի դեմ, աղրբեջանցիներն իրականում ոչնչացնում էին անզեն հայերին։ Աղրբեջանական ԽՍՀ-ի տարածությունը տեղակայված ԽՍԴՍ 4-րդ քանակի ողջ զինանոցը, Նախիջևանի ԽԽՍԴ-ում տեղակայված 75-րդ դիվիզիայի, սահմանադաշտի բազմաթիվ ուղեկալների գործերի ամբողջ զինամթերքը, կաստյան նազատորմի ցուցադրական հրետանին, ժամանակակից մարտական ինժեներական գործություններում հաջող հաջողություն է հաստատված է աղրբեջանական անվտանգության առաջնային գործությունների մեջ։

Օգսվելով հնարավորությունից, որ աղքա-
ջանցիներին տալիս էր արտակարգ իրավիճա-
կի ռեժիմն իր խոսագույն դաշտային ժա-
մով հանդերձ, Երանց գիշեր-ցերեկ դաշտա-
կում էին 366-րդ մոտոհրածագային զնո՞ի զի-
նանոցը, որ տեղակայված էր Ստեփանակեր-
տում: Կրում էին ոչ թե ուր դաշտի, այլ՝ ու-
ղիղ Աղջամ, որտեղից ուստի երկար ժամա-
նակ անդաշիծ կերպով գնդակոծում էին
Ստեփանակերտն ու նրա շրջակայիր:

Այնուեւս որ՝ դժվար չէ դատկերացնել, թե
այն ժամանակ ի՞նչ փորձարար արծել ունենաւ
յուրաքանչյուր կրակող կամ դայերուցիկ միա-
վոր, լիներ իննաւեն կարծափող հրացան
թե նոնակ: Չենի որեւէ ժեսակ օդով ժեղա-
փոխելը լուրջ խնդիր է, անի որ օդանա-
վակայանը մինչեւ 1991 թվականի աշունը
գտնվում էր աղբբեզանական օմոնի հսկողու-
թյան տակ: Արցախն աշխարհի հետ կաղող
ուրիշ թելեր չկային: Եվ այնուամենայնիվ
Արցախը դաշտանվում էր: Պահպանում է
իր սները, իր հողը: Օդ էին թռչում հակա-
ռակորդի կամուրջներն ու բազմադիսի ամ-
րուքունները: Մենք դիմադրում էինք նույնիսկ
1988, 1989, 1990 թվականներին, երբ
Խորհրդային Միությունը, թվում էր, ամուր է

Այսօր հունվարի 26-ին, լրանալու եր Վալերի Բոչարյանի ծննդյան 50-ամյակը Արցախյան ազատամարտի դժվարագույն տարիների ընդհատակյա ղեկավարների մեկի, որ մինչեւ Լաշինի միջանցքի բացումը, մինչեւ Շուշիի ազատագույնը, սա սափելի դաշտարձան դայմաններում իր գյուտարար զինվորականի տաղանդն ի գործեց եւ մեր ազատամարտիկների համար սարթեց ինքնաւեն ինքնաձիգների ու ռուս բերի մի ողջ զինադադարը։ Եվ բնական ու արժանի է, որ նրա 50-ամյակի այս օրը Արցախյան ազատամարտի տարեգիր, գրականության եւ հրատարակագույթյան մարտիկ Զորի Բալայանը բարի նախանձով նկարագիր իր ընկերոց՝ Վաղամետի Վալերիի կյանքի ուղին ու գործը, որտես հայրենիքի սուրբ դատին ծառայած հերոսի, որի կյանքի վերջակետը դրվեց 1999 թ. հունվարի 4-ին, մոտողելտաղլանով թոհի ժի ժամանակ։

միայն «ծայրահեղականներ» եւ «ազգայնականներ» երմինները: Իսկ սեփակատան շեմին իր մորու ու երեխային դաշտանելու որդիական դարտականությունը համարվում էր անջատողականության արտահայտություն: Միայն ակադեմիկոս Անդրեանիարովն էր ծագրիս որակումներ տալիս իրադարձություններին՝ հաճույյով մեջբերելու մեծ հումանիտար պատու ֆրանսին. «Արյայն ոչ մեծ բաժինը, որ դեռևս դահլյանել ՝ Դայաստանը, թանկարժել արյուն է: Դրանց հերոսական սերունդ է ծնվելու: Մի ժողովուրդ, որը չի ուզում մեռնել, չի մեռնի երբեք»: Այս խոսերը սիրում էր հաճախ կրկնել Վալերի Բոչարյանը, նա էլ հենց առաջարկեց դրանք թանաքան դարձնել Ղարաբաղյան շարժման մասին իմ գրած «Ղծոխի եղախ» գրին: Այն նույն Վալերին, որ Արցախյան ընդհատակում գիշեր-գերեկ աշխատում էր ադրբեջանցի ահարքեկիչների դեղնի ստեղծելու վրա: Խոսքը հիմնականութեաբերությունը էր ինքնաշեն դայրուցիկ սարգավորումներին:

Հանուն արդարության ղետք է ասել, որ Վալեհին բոլորովին էլ դատահմամբ չեր ամբողջ Արցախում դարձել «զենի զյուտարար»։ Երազմից գրել եմ նրա մասին, շարունակուեմ նյութեր հավաքել գրի համար, իսկ հիմնմիայն հիշեցնեմ, թե նա ինչորես դարձայդ գործի հանրաճանաչ լիդեր։ Իր ֆանտասիկ դասմվածներից մեկում, որ Զուշարյան գրել էր Ղարաբաղյան դատեազմից առաջ մի դասլիկ երկխոսություն կա փոթքիկ դասմվածի երկու հերոսի միջեւ։ «Ի՞նչ կկատավի, եթե ջից սացված բրկածինն ու ջրածինը խառնեն անհրաժեշտ չափաբաժնով եւ էլեկտրական լից հաղորդենի այդ խառնութին»։ «Պայրյուն», հետեւում է դատասխա-

դրամատիկական օրը, անմիջապես այն բանից հետո, երբ ինքնառաջացողանության մասին երջ Վերացրին խոջալուի կրակակետ Վալերի Շոշարյանը քարտար գետի աջ ափի փորձարկում էր իր հերթական «զավակը» Զեռի նոնակը դայրում է չորս վայրկյա տու: Այսինքն, ամեն ինչ կատարվում է ակրարութեն:

Այդ ակնթարքը բավական եղավ մարդ
մեջ սղանելու այն ամենը, ինչը նրան այ-
դիսին էր դարձնում, ինչողիսին էր նա
ամբողջ կյանքի ընթացքում. մարզիկ, ո-
սորդ, ծանաղարհորդ, սուզորդ, դրոֆեսի-
նալ զինվորական սղա, գյուտարար, գրո-
լրագրող, երազող, ամեն անգամ իր եր-
գանին իրականություն դարձնող: Երբ Սե-
Սարգսյանը, Վազգեն Սարգսյանը, Ոորե-
թոշարյանը՝ այլանդակված, կիսաարենագա-
կալերիին բերեցին Ստեփանակերտի նկուղու-
յին հոսպիտալ, ես նրանց ծյան դես սղ-
տակ դեմքերին փրկության հույսի նօռույլ ա-
զամ չկարդացի: Երբ սկզբում վճասվածու-
թանության, այնուհետեւ Միհայելյանի ին-
տիսուտում մարտական ընկերներն այցելու-
թին Վալերիին, ես նրանց վախեցած դեմք-
րին հույսի հետ անգամ չեմ կարդում, բ-
մարդը երեւէ ընդհանրացես ոտի կկան-
նի: Պահեր էին լինում, երբ Վալերին ին-
չեր հավատում, թե կկարողանա հաղթահ-
րել տանտալոսյան տառաղանեները եւ կիա-
քի ինին իրեն: Պարզ բան է, կարծ ժամա-
նակի ընթացքում տասից ավելի ծանրագու-
թե բարդագույն վիրահատություններ տե-
սունեցան, որոնք կատարվեցին իմ աչի ս-
ռաջ: Ես տեսնում էի, որ միայն մի մարդ չ-
կորցնում հույսն ու հավատը վերջնակա-
հաղթանակի հանդեղ: Դա Վալերիի մա-
տիկին էմման էր: Չույսն ու հավատը նա չ-
կորցնում նույնիսկ այն ժամանակ, երբ ո-
դին նրանից բարուն խնդրում էր ինձ՝ միջը-
գնել անվերջանալի ցավերից ու տառ-
դանեներից ազատվելու համար: Շե որ նո-
նիսկ Ֆիզիկադես նա ի վիճակի չեր ին-
իրեն մեր տակու: Շես ևսար լուսնեւու:

իրած զուց տալու: Խօս չկար կրակելու հմար, ոչ չկար, ինչողես ինքն էր ասում, զնուլու եւ բարձր ժայռից խոր անդունը ներվելու համար: Միայն ենթադրել կարելի էր ինչ վիճակում էր մայրը, որ կոահում որդուն տանջող մտադրությունը: Դժվար չհասկանալ նաև, թե ինչողես էր նա լուսնում այդ ամենը:

Դենց այդ ժամանակ միտք ծնվեց ըստ հավատել Վալերիի գրած բոլոր ղամբածները եւ գիրք հրատարակել: Տիկին եմս ինձ հանձնեց իր մոտ ղահվող որդու ծոագրերը սեւ բղբաղանակի մեջ: Ես առօքաբան գրեցի աղագա գրի համար, հուսուլով, որ դրա լույսընծայումը կոզեւնչի ուժ կիաղորդի հեղինակին: Դենց այդ ժամանակ Վալերիի «Դայտ համաշխարհայի ժիրությանը» գրի առաջարանում գրի առ տիկին եմսայի մսերը, թե ինչողես էր նազարմանում, որ որդին մանուկ օրերին երգում էր օդաչու դառնալ, բայց դրանով հաղերձ, խորդանոցը իմհիական լարութառքի

գրանցված զենք կրող անձանց բանակությունից»: Վալերիի ասածին մնում է ավելացնել միայն, որ նա ծառայել է ներփակում ԽՍՀՄ-ի աշխարհագրական տարբեր կետերում, բայց երբ սկսվեց Ղարաբաղյան շարժումը, նա իր օրինական գրանցված զենքով հանդերձ, հայտնվեց Արցախի միլիցիայի հասիւային ցուցակում:

Գրեթե ամեն օր ես այցելում էի վիրավորին հիվանդանոցում: Մի անգամ ինձ զանգահարեց Վազգեն Սարգսյանը, որ արդեն դեմախարարի ղաւուն էր զբաղեցնում, եւ առաջարկեց միասին այցելել Վալերիին: Դա իննուուներեքի գարնան էր: Այդ օրերին ադրբեջանական ֆարոզյությունը հենց միայն հետասղած ծամարտակում էր ՍԱԿ-ի Անվտանգության խորհրդի բանածելի մասին ու ագրեսորներ համարում մեզ: Դարմար դահ ընտելով, Վալերին անցավ իր սիրած թեմային. «Այդ մենք ենք մեղավոր, որ հակառակորդին հնարավորություն ենք տալիս դեմագոգիա անելու: Այսօր իսկ ուս չէ աշխարհով մեկ բարձրացնելու ադրբեջանական ահաբեկչության խնդիրը, որը մենք չենք կարող անդատասիսան բողնել»: Վազգենը բարձր ծիծաղեց եւ փորձելով գրկել Վալերիին, ասաց. «Աստված իմ, դպուկել է դալատում, սղասում է հերքական վիրահատության ու փոխանակ իր խնդիրների մասին խոսելու, թենա է գտել: Այն էլ ի՞նչ թեմա՝ ՍԱԿ-ը»: Ի դատասիսան Վալերին միայն ժղուաց, բարձրացնելով աջ աչի վրա կախված վիրակադր: Ու այդ ժամանակ Վազգենը, հանկարծակի լրջանալով, առաջարկեց. «Ավելի լավ կլինի ասա, թե ի՞նչ է հարկավոր: Ավելի ծիւս, սիրտ ու հոգիդ ի՞նչ են ուզում»: Վալերին մտածեց, հայացը դարձնելով ոչ այն է առաստաղին, ոչ այն է վերը ինչ-որ տեղ եւ մեղմորեն ասաց. «Եթե հոգուս ու սրիս հարցնեմ, աղա թե նրանց, թե ինձ երկին է հարկավոր»: Պատիկ դալացը, որի անկյունում տափացնում էր էլեկտրասալիկը, մի ակնքարբում գրնջաց բարձրիցից: Դա Վազգենն էր իր խկադիս առաղելական վարակիչ իրիցու:

Վազգենի հետ հիվանդանոցից խաղաք էին Վերադառնում լուր, ամեն մեկս իր մսերի հետ: Հանկարծ նա խախտեց լուրջունը. «Ների բարձրագոչ խոսերիս համար, բայց աղեցուցիչ չե՞ն. ոչ ծեռ ունի, ոչ ոտք, մի աչք չկա, ամբողջապես մարմինը ծածկված է բեկորներով, անթիվ վիրահատություններ է սարել, որմեսզի չտանջի հարազատներին ու մտրիմներին, փորձել է ինինասղան լինել: Եվ հանկարծ... երկնի մասին է երազում»:

Այդ դիրվածի մասին տարիներ անց իհեց Վազգենն ինքը, երբ Սերժ Սարգսյանի հետ նույն մեթենայով Ստեփանակերտ կիսվ մեկնում Վալերիի հուղարկավորությանը մասնակցելու: Ես բարձրածայն մտորեցի, թե Վերջին տարիներին ինչպես էր նա համառորեն հաղթահարելով իրեն, հաստատակամորեն նախադաշտասկում երկնի հետ հանդիդաման՝ դաշլիկ մոտոդելտաղլանով, որ շատ փոքր էր ինքնարիո կոչվելու եւ շատ մեծ՝ խաղալիի համարվելու համար: Ազդ առամելության իմ ուղեկիցներին դատմեցի, որ Վալերիի ճակատագրական թոխից մեկ շաբաթ առաջ նրա հետ նախաամանորյա մի ցուց օր երկնի բարձրացան: Եվ նայելով Արարատին, ես մտածեցի, որ մեզ կնախանձեր ինքը՝ բիբլիական լեռան ցայսօր չգերազանցված եղիչ համարվող Վրձնի կախարդ Սարյանը: Բայց երբ թոխին ավարտվեց, նայելով Վալերիի երջանիկ դեմքին, ես ինձ բոնեցի այն մՏի Վրա, որ իրով նախանձում եմ նրան: Նախանձում եմ բարի նախանձու:

Կադր 1

Հայաստանի կինոգետների եւ կինոլրարողների ասոցիացիան հրատարակեց «Դայլկական կինո. 1924-1999» լիակատար կատալոգի հայերեն տարբերակը: Այս քացածիկ աշխատության մեջ առաջին անգամ ի մի են բերվել ամփոփ տեղեկություններ՝ 75 տարվա ընթացքում ստեղծված խաղարկային, վավերագրական եւ մուլտֆիլմագիոն ֆիլմերի մասին:

Կադր 2

Փետրվարին Հայաստանն առաջին անգամ մասնակցեց Բերլինի միջազգային կինոփառատ-

«Ուրախ ավտորուս»

Դարի առաջին տարվա 24 կադրը

Մեր կինոլույսի 2001-ին

օնկալել ուղղակի իմաստով:

Կադր 9

Ամերիկյան կինոյի երեսանյան շաբաթ (հունիսի 1-7-ը), որը նվիրված է Նահանգների անդամ եւ հայաստանցի կինոցես Սուսան-ն Հարությունյանը:

Կադր 8

Ապրիլի 14-ին, ծննդյան 70-ամյակի ժամանակ վահճանվեց կինոներուն Դմիտրի Կեսարյանը, որի հանրահայք գործերն են «Տերու ու ծառան», «Չինվոր եւ փիլը»:

Կադր 4

Նիմնի նովգորոդի «Պեկոն» հրատակչությունը լույս ընծա-

կալու:

Կադր 10

Սերգեյ Փարաջանովի թանգարանը բոլորեց իր գործության 10-

ամյակը: Այս թանգարանն ունի

1400 ցուցանմուշ, թերև դրանցից միայն 250-ն է ցուցադրություն:

Կադր 11

Սեմյուներերի 15-ին լրացակ

անկախության տասնամյակում ստեղծված խաղարկային, վավերագրական եւ մուլտֆիլմագիոն ֆիլմեր փարածելով այն համոզությունը, թե մենք այլևս կինոարտադրանի չունենական իրավունք չունենական իրավունք չունենական իրավունք:

Այս կադրը պատճենաբանության մեջ առաջարկվում է ուղարկություն:

Այս կադրը պատճենաբանության մեջ առաջարկվո

